

מ"ת 25166/07/15 - עופר בוהדנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל (עציר) ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	עופר בוהדנה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - "חוק המעצרים"), לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו של המבקש.

רקע דיוני

נגד המבקש ועוד 17 נאשמים הוגש ביום 13.7.15 כתב אישום במסגרת פרשה המכונה "פרשה 512". בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום הליכים. בעקבות הבקשה חלק מן הנאשמים נעצר וחלק שוחרר בתנאים מסוימים, לרבות במעצר בפקוח אלקטרוני.

כתב האישום כולל אישומים רבים ומתוכם מיוחסת למבקש מעורבות במסגרת האישום הרביעי.

באשר לעובדות כתב האישום יובא להלן תיאורן כפי שפורט בבש"פ 6197/16 בעניינו של המבקש. ואלה העובדות כפי שפורטו כאמור:

"בתמצית, על פי האמור בכתב האישום, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום הנאשמים בפרשה ומעורבים נוספים פעלו במסגרת של "ארגון פשיעה", כהגדרתו בחוק (להלן: "הארגון"). עוד על פי כתב האישום, בין הארגון לבין זאב רזנשטיין, שהיה באותו זמן מחוץ לכלא (ובינתיים נשפט ונעצר (להלן: "רזנשטיין")) - פרץ סכסוך.

על פי האמור באישום הרביעי, על רקע הסכסוך הנ"ל, ולאחר כישלון ניסיון החיסול של רזנשטיין (שהוא מושא האישום השלישי, אשר לא יוחס למבקש) -הארגון וחבריו המשיכו באיסוף מידע אודות תנועותיו ושגרת יומו של רזנשטיין, זאת, על פי הנטען, בהנחייתו של הנאשם 1, וכדי למצוא שעת כושר נוספת בה יוכלו להביא למותו של רזנשטיין.

על פי האישום הרביעי, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה - בין התאריכים

עמוד 1

17.11.2003 ו- 19.11.2003, הנאשמים 1, 2, 4 ושני עדי מדינה: א.ג. ו-י.א. נועדו וקשרו קשר לגרום למותו של רוזנשטיין. על פי הנטען באישום הרביעי בשלב מסוים חבר אליהם גם הנאשם 3, ויחד הם תכננו לגרום למותו של רוזנשטיין במשרד להמרת מטבע, אותו הוא נהג לפקוד באופן קבוע (להלן בהתאמה: "תכנית החיסול" ו-"הצ'ינג"). בהמשך, על פי סעיף 5 לאישום הרביעי, הנאשמים 9-14, שבכללם המבקש, קשרו קשר יחד עם עדי המדינה ש.כ. ו-ה.צ. על דעת הנאשם 1, להוציא לפועל את תכנית החיסול, וזאת באמצעות מטען חבלה רב עצמה (להלן: המטען), שיונח על גג הצ'ינג'.

בסעיף 6 לאישום הרביעי נטען עוד כי בתאריך 20.11.2003, בשעות הערב, בהמשך להוראותיו של הנאשם 1 - נסע ש.כ., בלוויית המבקש ונאשמים 13 ו-14, לביתו של ה.צ. כדי לשוחח עמו אודות המטען שהוא התבקש להכין, שנועד לשמש, על פי הנטען, להמתתו של רוזנשטיין.

עוד נטען כי כחודש עובר לתאריך 11.12.2003 - במסגרת הקשר ולשם קידומו - פנה ש.כ. לנאשם 9 בידיעתו של הנאשם 1 ובשליחותו, וביקש לקבל ממנו שלט להפעלת המטען שנועד לשמש להמתת רוזנשטיין. בהמשך לכך נטען כי ש.כ. והנאשם 9 נועדו עם ה.צ. לצורך הכנת המטען. עוד על פי האישום הרביעי, למחרת הפגישה, על פי בקשתו של ה.צ. וכפי שסוכם מבעוד מועד בינו לבין ש.כ. והנאשם 9, ועל דעתו של הנאשם 1, הונח סמוך לביתו של ה.צ. תיק שהכיל, על פי הנטען, אמצעי לחימה שנועדו להרכבת המטען. לאחר קבלת התיק הנ"ל נטען כי ה.צ. הכין את המטען, והכניס אותו לקופסת קרטון. בסיום הרכבת המטען - הנאשמים 10 ו-11, ששהו בביתו של ה.צ. קיבלו את המטען מה.צ., ועל פי הנטען בסעיף 11 לאישום הרביעי - בשלב מסוים הם העבירו את המטען לידי הנאשם 13, שהגיע לאסוף אותו בשליחותו של ש.כ.

בנוסף לאמור נטען עוד כי במועד שאינו ידוע למאשימה עובר לתאריך 11.12.2003, במסגרת תכנית החיסול ועל דעת נאשם 1, המטען הונח על גג הצ'ינג', בידי המבקש ואדם נוסף בשם ו' ז"ל (שבין לבין מצא את מותו) (להלן: ו'), ובסיוע של עד המדינה ש.כ., במטרה לגרום למותו של רוזנשטיין. כמו כן, נטען כי כשבועיים לאחר מכן - ש.כ. יצר קשר עם ה.צ. ונטען כי המטען איננו תקין, והשניים סיכמו כי המטען יוחזר לה.צ. כדי שהוא יוכל לבדוק אותו ולתקנו במידת הצורך. המטען הוחזר לה.צ., אשר תיקן אותו (להלן: המטען המתוקן).

על פי סעיף 14 לאישום הרביעי נטען כי, בהמשך לאמור לעיל - ש.כ. התקשר לה.צ. ומסר לו כי יגיע אדם לאסוף את המטען המתוקן, וסמוך לאחר מכן הגיע הנאשם 13 לביתו של ה.צ. כשהוא רכוב על אופנוע. לאחר שהמטען המתוקן נמסר לנאשם 13 על ידי ה.צ. או בנו, א.צ., ובנוכחות אנשים נוספים - נטען כי נאשם 13 עזב את ביתו של ה.צ.

לפי האישום הרביעי, המטען המתוקן הונח על גג הצ'ינג' על ידי המבקש וואזנה, בסיועו של ש.כ. ועל דעת הנאשם 1 - במועד שאינו ידוע למאשימה עובר לתאריך 11.12.2003. לפי סעיף 16 לאישום הרביעי, במהלך מספר ימים עובר לתאריך 11.12.2003 קיימו ש.כ., ו', המבקש ונאשמים 13-14 תצפיות לעבר הצ'ינג' בהמתנה להגעתו של רוזנשטיין, כדי להמיתו על ידי הפעלת המטען המתוקן. עוד על פי האישום הרביעי, בתאריך 11.12.2003 בשעה 12:30, או בסמוך, לכך הגיע רוזנשטיין לצ'ינג' כשהוא מלווה במאבטחיו, כאשר באותה העת נטען כי הנאשם 13 תיצפת לעבר הצ'ינג', בעוד ש' ו' שהה בקרבת מקום

כשהשלט למטען המתוקן בידיו. על פי הנטען בסעיף 16.ד. לאישום הרביעי, עם יציאתו של רוזנשטיין מהצ'ינג' הודיע על כך הנאשם 13 ל ו', והאחרון לחץ על השלט - והפעיל את המטען המתוקן.

כפי הנטען בכתב האישום, כתוצאה מהפעלת המטען המתוקן, אירע פיצוץ רב עוצמה בצ'ינג', שגרם למותם של: נפתלי מגד ז"ל, רחמים צרויה ז"ל ומשה מזרחי ז"ל, וכן לפציעתם של 51 אזרחים נוספים, בהם רוזנשטיין, מאבטחיו, ועוברי אורח.

בגין האמור באישום הרביעי יוחסו למבקש עבירות של: רצח (לפי סעיף 300(א)(2)+20(ג)(2) לחוק העונשין-התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (שלוש עבירות); חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה (עבירה לפי סעיף 329(א)(3) לחוק העונשין, יחד עם סעיף 3 לחוק) (שלוש עבירות); פציעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה (עבירה לפי סעיף 334 + 335(א)(2) לחוק העונשין, יחד עם סעיף 3 לחוק) (ריבוי עבירות); גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה (עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין יחד עם סעיף 3 לחוק) (ריבוי עבירות), וקשירת קשר לביצוע פשע במסגרת ארגון פשיעה (עבירה לפי סעיף 449(א) לחוק העונשין יחד עם סעיף 3 לחוק)).

בהחלטה מיום 12.7.16 הורה בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. להלן תמצית ההחלטה כפי שפורטה בבש"פ 6197/16:

"בפתח ההחלטה - בית המשפט המחוזי הנכבד ציין כי עיון בכתב האישום מלמד כי המשיבה מתארת את מעורבותו של העורר בחמישה אירועי משנה הקשורים להנחת המטענים: הראשון - השתתפות במפגש תכנון בביתו של עד המדינה ה.צ.; השני - השתתפותו של העורר ביחד עם עד המדינה ש.כו' בהנחת המטען הראשון (והתקול) על גג הצ'ינג';

השלישי - השתתפותו של העורר בצוותא יחד עם עד המדינה ש.כ. בסילוק המטען התקול; הרביעי - השתתפותו של העורר בצוותא יחד עם עד המדינה ש.כ. , ו' בהנחת המטען השני (שהתפוצץ בסופו של יום) על גג הצ'ינג'.

והחמישי - השתתפות בתצפיות שבוצעו לעבר הצ'ינג' כדי שניתן יהיה לדעת את מועד הגעתו של רוזנשטיין ולהפעיל את המטען.

במסגרת החלטה זו נקבע, כי קיימות ראיות לכאורה בדבר מעורבות של העורר ביחס לרכיבים השני, השלישי והרביעי, שכן "שם קיימת עדות ישירה של עד המדינה ש.כ., ממנה ניתן ללמוד על מעורבותו של המשיב בהנחת שני המטענים".

אשר להשתתפות במפגש התכנון שברכיב הראשון, נקבע כי אין בראיות שהוצגו ביחס לרכיב הראשון כדי ללמד על קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה הנדרשת לשלב זה של ההליך. באשר לרכיב החמישי, נקבע כי מדובר ברכיב, אשר עוצמת הראיות בעניינו תתברר במסגרת ההליך העיקרי.

נוכח האמור לעיל, ובשים לב לעבירות המיוחסות לעורר ולאור נסיבות הביצוע הנטען של עבירות אלו (שנמצא כי יש לגביהן, או מרביתן ראיות לכאורה), וכן בהתחשב בעברו הפלילי

של העורר - בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו".

ערר שהוגש על החלטה זו נדחה ביום 4.9.16. משום חשיבות העניין למחלוקת בין הצדדים בבקשה שלפני, שעניינה בתמצית, כירסום בתשתית הראייתית שהובאה לפני בית המשפט בתום פרשת התביעה, מצאתי להביא מדברי בית המשפט העליון (כב' השופט ח' מלצר) לעניין הראיות לכאורה במלואם. וכך קבע בית המשפט העליון:

"לאחר שעיינתי באוסף הראיות שהוגשו ושמעתי את טענות באי-כוח הצדדים בהקשר זה - הגעתי לכלל מסקנה כי לא נפלה שגגה במסקנתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, שקבע כי קיימות ראיות לכאורה למרבית העבירות המיוחסות לעורר באישום הרביעי - ברמה הנדרשת בשלב ההחלטה על מעצר עד לתום ההליכים, כפי שאפרט להלן:

(א) בהודעה מתאריך 30.6.2015 (דיסק G-15-3381) עד המדינה ש.כ. ציין כי העורר ו-ו', והוא - הבינו שיש להטמין את המטען בצ'ינג', הציע כי יעשו זאת באמצעות המשאית שהיתה בזמנו ברשותו עד המדינה ש.כ.

"שלחתי את ג' שיביא את המטען ממנו...אני זוכר שהוא הביא את המטען לאשדוד.. היה לנו משאית שם. אני ו-ו'...עופר (הוא העורר - ח"מ) שצריך לשים את המטען שמה" (שם, בעמ' 49, שורות 1-16 לחקירה) (יתר השמות שנזכרו מופיעים כאן רק בציון האות הראשונה של שמם - ח"מ).

(ב) עד המדינה ש.כ. עוד ציין כי העורר ו' נסעו במשאית מאשדוד לתל אביב כאשר הוא נסע אחריהם. עם הגיעם לצ'ינג', ו' נצמד עם המשאית לגגון המקום והניח עליו את מטען החבלה, וכל משתקף תיאור הדברים בהודעה:

"ואני זוכר שנסענו מאשדוד, ו-ו' נהג על המשאית, ועופר (הוא העורר - ח"מ) היה לידו... ש' ועופר (הוא העורר - ח"מ) על המשאית... ש' נהג ועופר (הוא העורר - ח"מ) לידו... אני נסעתי אחריהם... אנחנו מגיעים לשם, עולה על המדרכה... המשאית לא עולה על... מדליק את האוטו ועולה על המדרכה... את האוטו לכיוון הצ'ינג' ואז (מילה לא ברורה - ב.ש) עולה פותח שם את ה... מה שהיה מעל ה... גגון. מניח את המטען שם" (שם, בעמ' 50, שורות 23-39, עמ' 51 שורות 1-4) (יתר השמות שנזכרו מופיעים כאן רק בציון האות הראשונה של שמם - ח"מ).

(ג) עד המדינה ש.כ. ציין בהמשך כי מאחר והיתה תקלה במטען, הוא לקח את המטען (הראשון התקול) ביחד עם העורר ו' לביתו של עד המדינה ה.צ. כדי שיתקנו. לאחר שהמטען המתוקן הועבר אליהם - השלושה לקחו את המטען המתוקן לצ'ינג', העורר העלה את ו' על המשאית, והלה הטמין את מטען החבלה בגגון של המקום (ראו: הודעה מתאריך 30.6.2015, בעמ' 52-54; הודעה מתאריך 01.07.2015, בעמ' 9).

מן המקובץ עולה, איפוא, כי עדותו של עד המדינה ש.כ. מפלילה באופן ישיר את העורר בהנחת המטען (הראשון התקול), איסופו של מטען זה לאחר שהתברר כי הוא תקול, והנחה (או שותפות להנחה) של המטען המתוקן שהתפוצץ, בסופו של יום, וגרם למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של רבים אחרים.

זאת ועוד - אחרת: הנני מסכים עם קביעתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, לפיה הכחשתו הגורפת של העורר בדבר היכרותו את המעורבים השונים בפרשה (הכחשה, אשר נסתרה לאחר מכן בראיות) - מהווה, בנסיבות העניין, ראיית סיוע בעלת העוצמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, ויפים לעניין זה הדברים שנקבעו ב-בש"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל, בפיסקה 16 (21.8.2005) [פורסם בנבו], לפיהם:

"הסיוע לצורך שלב המעצר אינו חייב להגיע לרמה של הסיוע הנדרש לצורך הרשעה, שכן הבדיקה היא לכאורית בלבד".

באשר לעילות המעצר נקבע באותה החלטה כדלקמן:

"עבירת הרצח המיוחסת לעורר מצביעה על מסוכנותו, ומקימה עילת מסוכנות סטטוטורית (ראו: סעיפים 21(א)(1)(ב) ו-21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים). לכך יש להוסיף, כי בהתאם להוראת סעיף 22ב(ב) לחוק המעצרים ולהפניותיו - האשמה בעבירות של רצח איננה מצדיקה ככלל, בהיעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה, או לנסיבות המיוחדות של הנאשם - מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני ...

בנסיבות המקרה שלפני, שוכנעתי כי מסוכנותו של העורר, כפי שהיא משתקפת מכתב האישום שמייחס לו עבירות רצח (וברקע עבירות נוספות) ומעברו הפלילי - הינה גבוהה, כך שאין, בעת הזו, חלופה, שיכולה להפיג אותה ואף מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני לא יוכל לסכון".

עילת מעצר משום מסוכנות גבוהה היא אמנם העילה העיקרית אולם זו לא עמדה לבדה בהחלטה על מעצרו של המבקש. בהקשר זה אפנה לדברים שנאמרו בבש"פ 7738 שעניינו בבקשה להארכת מעצרו של המבקש ונאשמים נוספים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, כדלקמן:

"בענייננו, העבירות בהן מואשמים המשיבים הינן עבירות חמורות ביותר, ומצביעות על המסוכנות הרבה הנשקפת מכל אחד ואחד מהם. כזכור, למשיבים מיוחסים מעשים קשים שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה רב זרועות, ובכלל זאת מעשי רצח וניסיונות לביצוע רצח של גורמים עברייניים עמם חברי הארגון מסוכסכים, אשר הביאו למותם ולפציעתם של אזרחים חפים מפשע. בהקשר זה אדגיש, כי הטענות בדבר מעורבות "שולית" של מי מהמשיבים אינן מתיישבות עם עובדות כתב האישום, ובפרט עובדות האישום הרביעי, ומשכך אין בידי לקבלן. למשיבים כולם מיוחסות בין היתר עבירות רצח. לכך יש להוסיף כי למשיבים כולם עבר פלילי משמעותי המגביר את המסוכנות הנשקפת מהם.

...

מעבר למסוכנות הקשה, שקשה להפריז בחומרתה, שהיא עילת המעצר העיקרית בענייננו, קיים בענייננו, בנוסף, גם חשש ממשי להימלטות מן הדין, נוכח התשתיות והאמצעים של הארגון כארגון פשיעה בינלאומי, כפי שהם עולים מכתב האישום, ולאור העונשים החמורים להם צפויים המשיבים, אם יורשעו בדין. בנוסף קיים גם חשש לשיבוש מהלכי משפט, במובן של חשש להשפעה או פגיעה בעדים, אשר אינו נמוג אך בשל סיום העדתם של חלק מעדי

המדינה. ביתר שאת אמורים הדברים לאור הבהרת המדינה כי עדויותיהם של כל עדי המדינה רלבנטיות לכל המשיבים, ומכל מקום עדיין צפויה עדותם של עדים רבים נוספים".

בהחלטה מיום 18.2.18 דחיתי את בקשתו של המבקש לעיון חוזר, על יסוד נימוקים שפירטתי בה שעניינם בטענות לכרסום ראייתי בעדותו של עד המדינה ש.כ. ולמהימנותו הנמוכה, להתפוגגות החשש לשיבוש הליכי משפט ולהשפעה על עדים לאחר שעד המדינה ש.כ. העיד, ולאפליה בין המבקש לבין אחרים באותה פרשה אשר שוחררו למרות הראיות הקיימות נגדם ולמרות מעמדם הבכיר בארגון ומסוכנותם.

במשך הזמן והתנהלות התיק בבית המשפט, ניתנו החלטות בעניין מעצרו של המבקש מעבר לתשעה חודשים. בהחלטה מיום 4.10.18, בבש"פ 5802/18, הורה בית המשפט העליון (כב' השופט מ' מזוז) על הארכת מעצרו של המבקש ב-150 ימים החל מיום 10.8.18 או עד למתן פסק דין בתיק העיקרי, לפי המוקדם. בהחלטה מיום 26.12.18, בבש"פ 9029/18, הורה בית המשפט העליון (כב' השופט מ' מזוז) בהסכמתו של המבקש על מעצרו עד להחלטה אחרת אשר תינתן לאחר שיודיע על ההחלטה בבקשתו הנוכחית לעיון חוזר.

ביום 5.12.18 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר. המשיבה התנגדה לבקשה וביום 3.1.19 התקיים לפניי דיון במהלכו שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

טיעוני בא כוח המבקש

בא כוח המבקש טוען כי פרשת התביעה נסתיימה לאחרונה, וכי לאחריה מוסכם כי עדותו של עד המדינה ש.כ. מגבשת תשתית ראייתית רלוונטית נגד המבקש, אולם יתר חמשת עדי המדינה אינם מזהים ואינם מכירים את המבקש ולא מתייחסים אליו בעדויותיהם, לרבות כמי שעבד בשירות ארגון הפשיעה. לטענתו, כיום, לאחר שנפרשה התשתית הראייתית מטעם התביעה על בית המשפט לשוב ולדון בשאלת קיומה של ראיית סיוע לעדותו של עד המדינה, לפי שבית המשפט העליון בבש"פ 6197/16 לא נדרש ועל כן לא התייחס לשאלת דיות ראיית הסיוע. כמו כן, טען כי יש להתחשב אף בפרק הזמן הארוך בו מצוי המבקש במעצר. בתוך כך טוען הוא כי קיים כרסום ראייתי בדמות העדר ראיית סיוע וכי יש לאבחן את עניינו של המבקש, העצור מזה כארבע שנים, מעניינם של נאשמים אחרים ולהשוות עניינו לעניינו של הנאשם 2 (אברהם רוחן) אשר במסגרת בש"פ 658/18 הורה בית המשפט העליון על קבלת תסקיר שירות מבחן.

בא כוח המבקש טען כי ראיית הסיוע עליה נסמכת המשיבה היא אמרה שנגבתה מהמבקש במהלך תשאול שנערך לו בשנת 2004 לאחר שעוכב על ידי מחלק הסמים של המשטרה ותושאל, מבלי שהוזהר ומבלי שניתנה לו זכות ההיוועצות, וכאשר נאמר לו שאינו חשוד. בא כוח המבקש טוען כי אמרה זו אשר נעשה בה שימוש כ-12 שנים לאחר שנגבתה תוך הפרת זכויות המבקש אינה קבילה ואינה יכולה להוות ראיית סיוע מספקת לשלב המעצר. עם זאת ציין כי סוגייה זו בשאלת הקבילות תוכרע במסגרת הכרעת הדין בהליך העיקרי. לעניין בקשתו הנדונה טען בא כוח המבקש כי גם אם הוכח שהמבקש שיקר באמרתו זו לגבי היכרותו עם ש.כ. הרי שהודה בעובדה זו בחקירתו תחת אזהרה בשנת 2015 ואין מדובר בשקר הסותר את המענה לכתב האישום לפיו נקבעת יריעת המחלוקת בו הכחיש המבקש את מעורבותו במעשים שיוחסו לו. לטענתו, יריעת המחלוקת לאחר שלב המענה לכתב האישום נוגעת בשאלת מעורבותו של המבקש

בעבירות המיוחסות לו ובשאלת שייכותו לארגון, ולא בשאלת היכרותו את חלק מהמעורבים. על כן טוען הוא כי שקרי המבקש בנוגע להיכרותו את חלק מהמעורבים אינה יכולה לשמש תוספת ראייתית, היות ולא מדובר בשקר מהותי בהקשר לעבירות עליהם נסב המשפט. בהקשר זה הפנה בא כוח המבקש לע"פ 6813/16 **נחמני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) [17.9.18] (להלן - "עניין נחמני") וטען כי לא מתקיימים שניים מתוך התנאים הדרושים להיותו של שקר כסיוע משום שהשקר אינו קשור לעבירה עליה נסב המשפט והמבקש לא נחקר בגינה ומשום שהשקר לא היה מכוון להטעיית בית המשפט. בא כוח המבקש ביקש להדגיש כי טענתו אינה נוגעת לעוצמת הראיה אלא לעצם יכולתה להוות ראיית סיוע.

כמו כן נטען כי שחרורו של המבקש מהמעצר מוצדק נוכח תקופת המעצר הממושכת ותוך התחשבות בנסיבותיו המשפחתיות כאב לשלוש בנות קטנות.

טיעוני באת כוח המשיבה

בא כוח המשיבה טענה כי יש לדחות את הבקשה שאינה מבססת כל עילה המצדיקה עיון חוזר, אם משום שינוי במסד הראיות ואם משום חלוף הזמן. לטענתה, שאלת קיומה של תוספת ראייתית מסייעת לעדות עד המדינה ש.כ. ולצורך הליך המעצר הוכרעה זה מכבר בהחלטה שניתנה על ידי כב' השופט ב' שגיא ביום 12.7.16 ואושררה על ידי בית המשפט העליון, ומבחינה זו מהווה הבקשה הנדונה ניסיון לפתוח מחדש את החלטת המעצר הראשונית שהפכה לחלוטה. בתוך כך נטען כי נקבע ששקרי המבקש בעניין היכרותו עם המעורבים, המוכחים מתוך גרסה שמסר בשנת 2004, מספיקים על מנת להוות ראיית סיוע לשלב המעצר. כמו כן נטען כי ההלכה שנקבעה בעניין נחמני אינה יפה לעניינה של המבקש אשר בניגוד לנאשם בעניין נחמני שצמצם את גדר המחלוקת בתשובתו לכתב האישום, כפר המבקש בכל עובדות כתב האישום ובכל הוראות החיקוק המיוחסות לו ולא צמצם בשלב זה את יריעת המחלוקת.

בא כוח המשיבה טענה כי טענת המבקש להעדר ראיית סיוע מספיקה נדחתה במסגרת החלטה הדוחה את טענתו כי אין להשיב לאשמה. כמו כן טענה כי לאחר שניתנה ההחלטה בבקשתו לעיון חוזר הקודמת ביום 18.2.18 ניתנה עדותו של סנ"צ יוסי בניים אשר ניהל את צוות החקירה בשנת 2004 והסביר מדוע המבקש לא נחקר באזהרה. על כן טענה באת כוח המשיבה כי התשתית הראייתית נגד המבקש חוזקה ובוססה ולא חל בה כל שינוי או כרסום המצדיק עיון חוזר בתנאי מעצרו של המבקש.

באשר לעילות המעצר, טענה באת כוח המשיבה כי אמנם הסתיימה פרשת התביעה והנאשם 1 נחקר בחקירה נגדית, אולם עדיין קיימות עילות מעצר משום מסוכנות וחשש להימלטות מן הדין.

באשר לבקשה להזמנת תסקיר משירות המבחן כפי החלטה שניתנה בעניינו של הנאשם 2, טענה באת כוח המשיבה כי מדובר בעריכת תסקיר עתידי בשל מצב רפואי אשר המקום להעלות בקשה בעניינו היא בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, וכי מכל מקום עמדתה היא שאין היתכנות לשחרור הנאשם 2 לחלופת מעצר.

דין והכרעה

הבקשה לעיון חוזר מבוססת על טענה לכרסום ממשי בראיות משום העדר ראיית סיוע הנדרשת לתמיכה בעדותו של עד המדינה ש.כ. המפלילה באופן ישיר את המבקש בהנחת המטען הראשון, איסופו של מטען זה לאחר שהתברר כי הוא תקול והנחת המטען השני שהתפוצץ וגרם למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של רבים אחרים.

טענה זו מכוונת נגד החלטה מיום 12.7.16 שניתנה מפי כב' השופט ב' שגיא ואשר קבעה כי קיימת ראיית סיוע מספקת לשלב המעצר. על פי קביעה זו ראיית הסיוע צומחת מתוך הכחשות הגורפות של המבקש אודות היכרותו עם המעורבים האחרים- עד המדינה ש.כ., נאשמים 1, 3 ו-9 ופטריק אלקריף. הכחשות אלה של היכרות המבקש את המעורבים נמסרה על ידו הן עת נחקר בשנת 2004 והן ביום 30.8.17 במסגרת מענה מפורט בכתב שמסר לכתב האישום, בו כפר בכל הנטען כלפיו בכתב האישום, הן בעובדות המיוחסות לו והן בהוראות החיקוק, וביחס לאישום הרביעי הכחיש כי נטל חלק באירוע ובכלל זאת בתצפיות, בהעברת המטען ובהטמנתו. כב' השופט ב' שגיא מצא כי הכחשות גורפות אלה של היכרות המבקש את המעורבים אינן עומדות במבחן הראיות נוכח ראיות המלמדות כי בתקופה הרלוונטית התקיימו בין המבקש לבין המשיבים 10, 13 ו-14 שיחות ואלה דמויות הקשורות לאירועי האישום הרביעי, נוכח ראיות כי מספר טלפון המשיך למבקש נמצא בפנקס כתובות שנתפס ברשות פטריק אלקריף לגביו מסר המבקש בהודעתו משנת 2004 כי פגש בו פעם אחת בלבד בזמן מעצרו במתקן מעצר באבו כביר, ונוכח ראיות המלמדות על שהייה משותפת בתאילנד לאחר אירועי כתב האישום אשר תוארה על ידי עד המדינה ש.כ. ועולה מתוך פלטי כניסות ויציאות של המבקש, של עד המדינה ש.כ. ושל הנאשם 13. כמו כן קבע כי עוצמתן הראייתית של ניסיונות המבקש להרחיק עצמו מאותם דמויות מתחזקת לאור העובדה כי מדובר בדמויות שמעורבות באישום הרביעי אינה שולית.

החלטה זו אושרה על ידי בית המשפט העליון, תוך שבית המשפט העליון, בניגוד לטענת הסניגור, כי לא נדרש לבחינת ראיית הסיוע, התייחס באופן מפורש לקיומה של ראיית הסיוע והסכים עם קביעתו של כב' השופט ב' שגיא כי הכחשות הגורפת של המבקש בדבר היכרותו עם המעורבים השונים בפרשה נסתרת בראיות ומהווה ראיית סיוע בעלת העוצמה הנדרשת לשלב זה של ההליך.

מאז שניתנו החלטות אלה ועד היום, נסתיימה פרשת התביעה במסגרתה נשמעה עדותו של עד המדינה ש.כ.

כאן המקום לציין כי טענותיו של הסניגור אינן מתבססות על שינוי שחל בתשתית הראייתית לאחר שנסתיימה פרשת התביעה אלא על אותה תשתית ראייתית אשר הייתה קיימת בעת שניתנה החלטת המעצר. מטעם זה בלבד, היה מקום לדחות את הבקשה לעיון חוזר, שהרי אין מדובר בעילה לעיון חוזר המבוססת על שינוי נסיבות ראייתיות אלא על מצב ראייתי ידוע וקיים זה מכבר. אולם לאחר ששמעתי טענות הצדדים לעניין זה, מצאתי להידרש לגופה של הבקשה, לאחר שהצדדים טרחו וטענו בענייניו.

הסניגור אינו חולק על כך כי עדותו של עד המדינה ש.כ. מקימה תשתית ראייתית המפלילה את המבקש והקושרת אותו למיוחס לו במסגרת האישום הרביעי, אלא שכאמור טענתו היא כי עדות זו עומדת לבדה ולא נמצאה לה תמיכה ראייתית

מסייעת בחומר הראיות שהציגה התביעה.

הסניגור טוען כי הכחשתו של המבקש את היכרותו עם המעורבים האחרים באישום הרביעי במסגרת הודעה שנגבתה ממנו בשנת 2004 אינה יכולה להוות ראית סיוע היות ומדובר בהודעה שנגבתה ממנו שלא בקשר לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ואשר עליהן נסב המשפט ולא בכוונה להטעות את בית המשפט, וכאמור בהקשר זה הפנה להלכות שאוזכרו בעניין נחמני.

בעניין נחמני נקבע כי "מהפסיקה עולה שהתנאים לסיוע באופן כללי הינם שלושה, ואילו התנאים לשקר כסיוע הינם חמישה, כאשר התנאים שונים אלו מאלו. שלושת התנאים לסיוע הם ראייה המסבכת את הנאשם, ממקור עצמאי, אשר נוגעת בנקודה שבמחלוקת. התנאים לשקרי נאשם כסיוע הם שקר- ברור וחד משמעי, מהותי, המכוון להטעיית בית המשפט, שהוכח מעדות עצמאית ולא מזו הדרושה סיוע, והקשור לעבירה מושא האישום" (פסקה 48 לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל).

בניגוד לטענת הסניגור כי ההודעה שנגבתה מהמבקש בשנת 2004 אינה קשורה לחקירה הנוגעת לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום הנוכחי, הרי שבהחלטה מיום 12.7.16 צוין במפורש כי "אין חולק, כי המשיב נחקר ביחס למעורבותו באירועי האישום הרביעי כבר בשנת 2004, כאשר במסגרת אותה חקירה, הכחיש כל מעורבות באירוע, וחשוב לענייננו- הכחיש היכרות כלשהי עם המעורבים השונים שביחס לחלקם אף הוצגו לו תמונותיהם". הסניגור טען כי בית המשפט "טעה או הוטעה", אולם אינו מוצא בסיס לכך ומכל מקום ממילא לא טען ולא הבהיר את סיבת גביית ההודעה בשנת 2004 אם זו אחרת מהאירועים מושא האישום הרביעי.

באשר לטענה כי ההודעה נמסרה שלא בכוונה להטעות את בית המשפט, הרי שאף זו אינה במקומה, שהרי מה היתה התכלית בשלה ביקש המבקש להרחיק עצמו מהמעורבים האמורים.

ויתירה מכך, נדמה כי נעלמה מעיני הסניגור העובדה כי גרסתו הכוזבת של המבקש בדבר היכרותו את המעורבים האחרים אינה נלמדת רק מאותה הודעה שמסר בשנת 2004 אלא גם מהכחשתו הגורפת את המיוחס לו בכתב האישום אותה מסר במסגרת מענה בכתב לכתב האישום. על כן, טענות הסניגור כי לא מתקיימים כל התנאים בדבר שקרי נאשם כסיוע מתייתרות נוכח הכחשתו הנוספת המאוחרת של המבקש אשר לא יכול להיות חולק כי נמסרה בקשר לעבירות המיוחסות לו ובמסגרת המשפט.

כהערת אגב ולנוכח ההלכה בעניין נחמני שאוזכר לעיל, יצוין כי במענה לכתב האישום, כאמור, שב המבקש על הכחשתו הגורפת ולמעשה לא חל כל שינוי ביריעת המחלוקת באופן המצריך התייחסות לשלב "חזית המחלוקת" לבחינת ראית הסיוע, שהרי המבקש מסר גרסה הכוללת הכחשה גורפת, וזו נותרה אחידה ובהתאם לכך חזית המחלוקת נותרה אף היא רחבה.

עולה אפוא כי הכחשותיו הגורפות של המבקש את היכרותו עם המעורבים האחרים באישום הרביעי הסותרות ראיות

חיצוניות ועצמאיות כמפורט לעיל, יכולות, בזהירות המתחייבת, למלא אחר הדרישה לתמיכה ראייתית מסייעת לעדות עד המדינה ש.כ לשלב המעצר ולבסס סיכוי סביר להרשעתו במיוחס לו במסגרת האישום הרביעי.

יחד עם זאת, אין לשלול בשלב זה את האפשרות כי ראיית סיוע יכולה אף לבוא מתוך פרשת ההגנה או מתוך בחירתו של המבקש שלא להעיד במשפט.

אני סבור, על כן, כי התשתית הראייתית הלכאורית לא נשתנתה ולא חל בה כל שינוי או כרסום המצדיק עיון בהחלטה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. בהתאם לכך, אין לטעמי כל מקום לשינוי בעוצמת עילות המעצר משום מסוכנות וחשש להימלטות מאימת הדין. המשיבה אמנם מסכימה כי עילת המעצר משום חשש לשיבוש הליכי משפט מתייתרת בשלב הנוכחי לאחר שנסתיימה פרשת התביעה ונשמעה עדותו של עד המדינה ש.כ, אולם בכך לא די על מנת להצדיק את שחרורו של המבקש ממעצר מאחורי סורג ובריח להמשך מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני. עוצמת עילות המעצר משום מסוכנות ומשום חשש להימלטות מן הדין עדיין גבוהה ומוגברת נוכח המעשים המיוחסים למבקש והעבירות המיוחסות לו, נוכח השתייכותו לארגון פשיעה ונוכח עברו הפלילי. אין מקום לשינוי בנקודת האיזון בהקשר לאלה ואני סבור כי לא בשלה העת להקלה בתנאי המעצר ולחלופת מעצר, אף בשים לב לחלוף הזמן ולתקופה בה נתון המבקש במעצר.

אני דוחה אף את טענת הסניגור כי יש להשוות עניינו של המבקש לעניינו של הנאשם 2 ולהורות על הזמנת תסקיר מעצר. תסקיר מעצר בעניינו של הנאשם 2 ניתן במסגרת הליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים ומנימוקים שונים שאינם מצדיקים להשוות בין מעמדם של השניים.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה לעיון חוזר.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ט, 07 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.